1

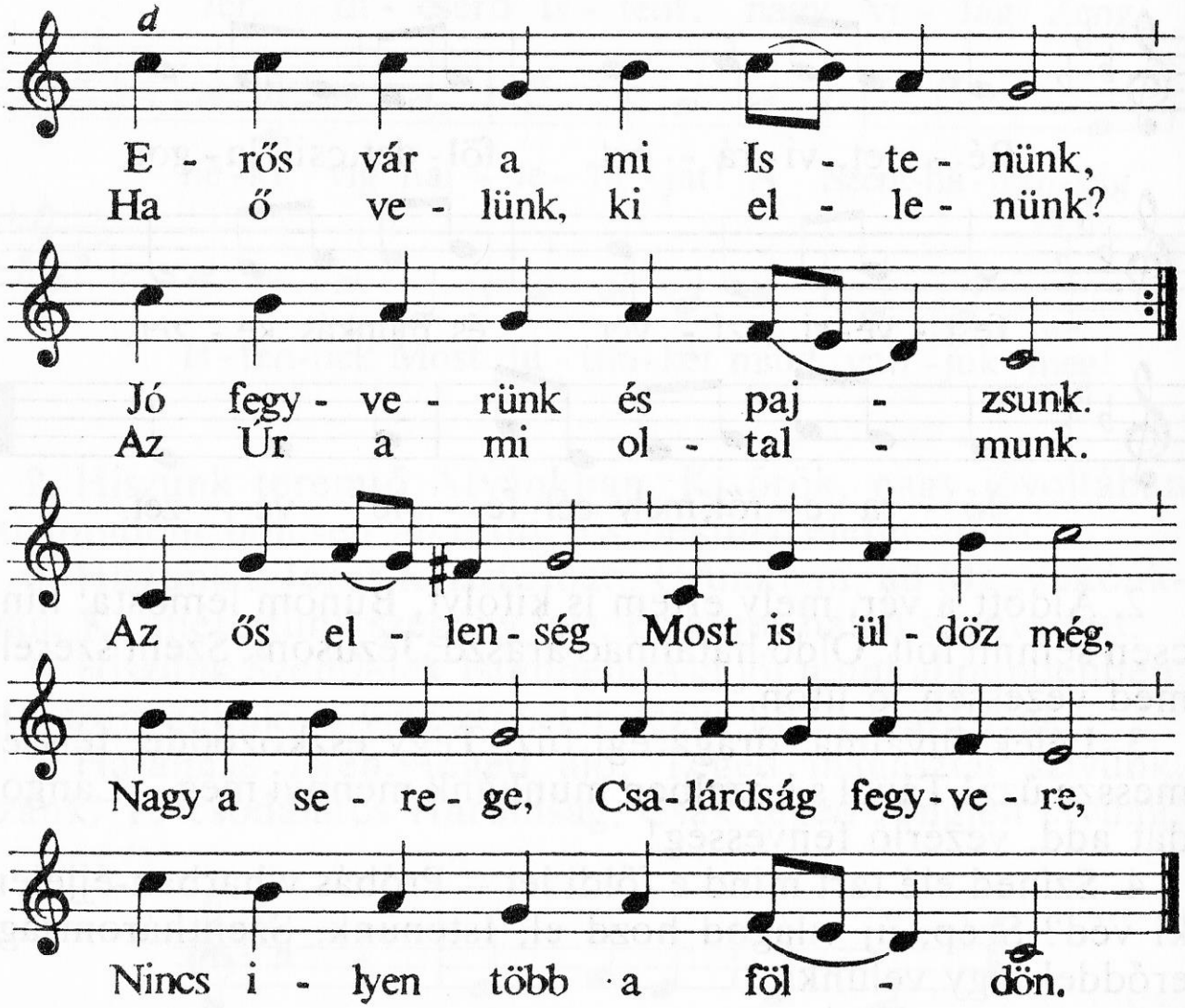

2. Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk; De küzd értünk a hős vezér, Kit Isten rendelt mellénk. Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten szent Fia, Az ég és föld Ura, Ő a mi diadalmunk.

3. E világ minden ördöge Ha elnyelni akarna, Minket meg nem rémítene, Mirajtunk nincs hatalma. E világ Ura Gyúljon bosszúra: Nincs ereje már, Reá ítélet vár, Az ige porba dönti.

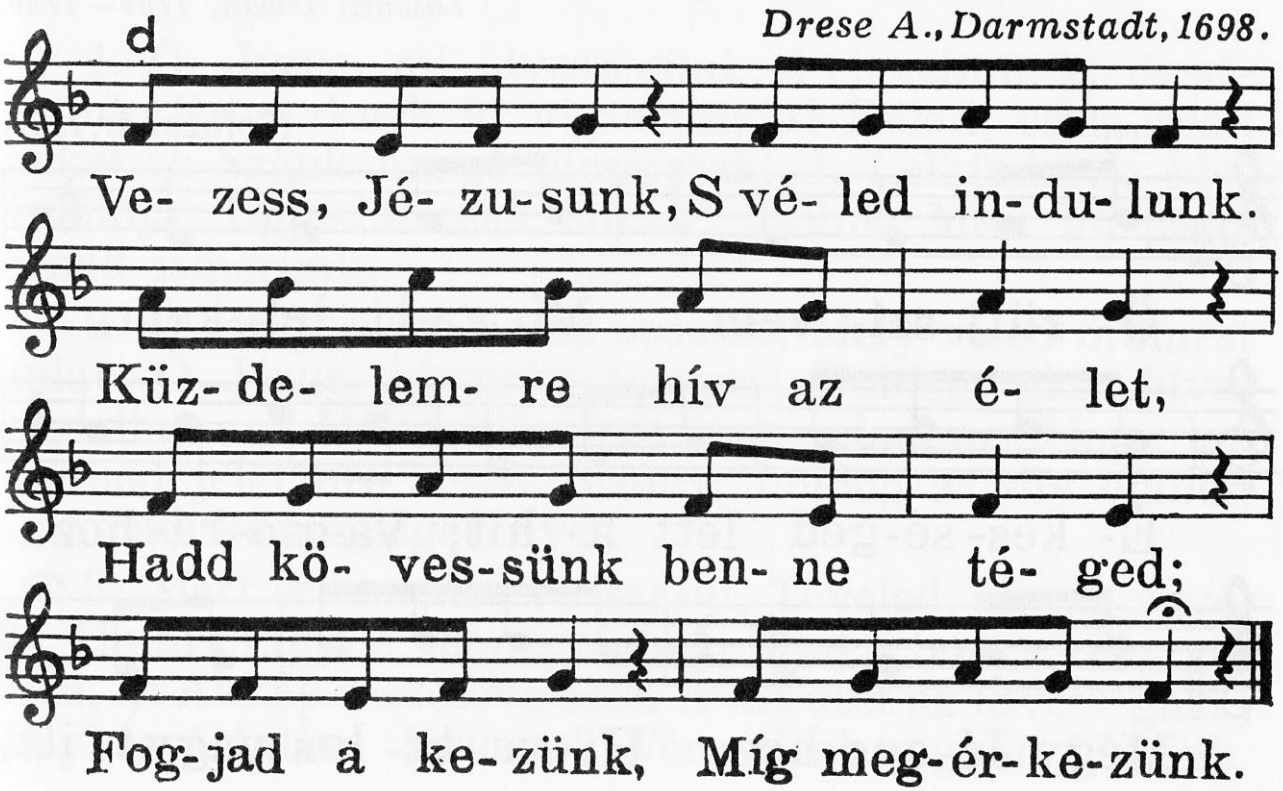

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kíséred lépteink Éltünk végeig, És, ha roskadozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700—1760.

m

Debrecen, 1774.

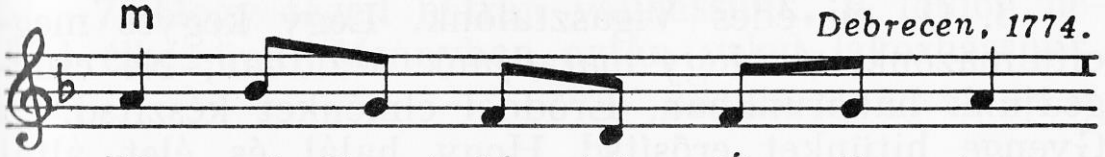

Jő- vel, Szent- lé- lek Úr Is- ten,
Meny- nye- i szent a- ján- dék- kal,

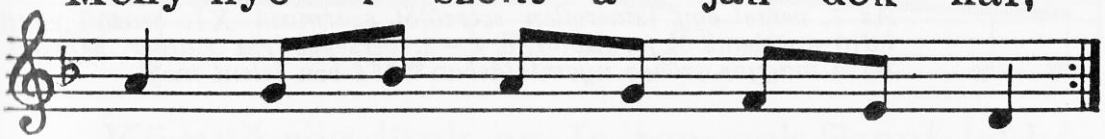

Töltsd bé szí- ve- in- ket é- pen
Szív- bé- li szent buz- gó- ság- gal,

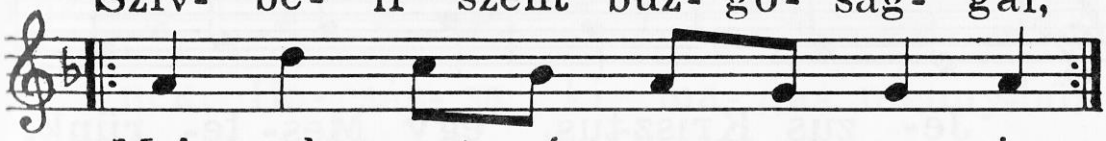

Mely- nek szent- sé- ges e- re- je
Nyel- ve- ket e- gye- ző hit- re

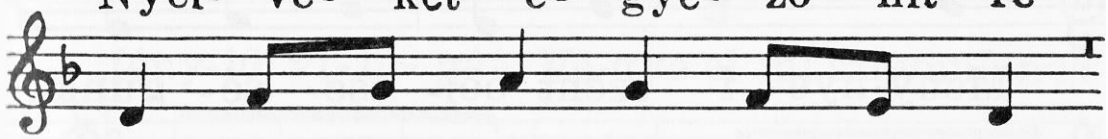

Egy- be- gyűj- te sok né- pe- ket,

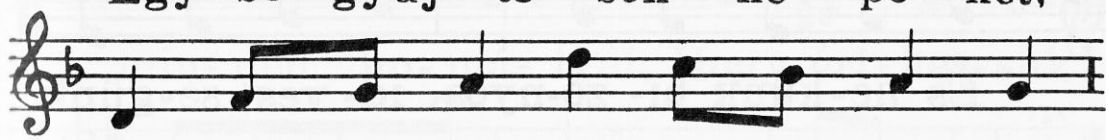

Kik mond-ván így é- ne- kel- je- nek:

Al- le- lu- ja! Al- le- lu- ja!

2. Te, szentségnek új világa, Igédnek vezérlj útjára, :/: Taníts téged megismernünk, Istent atyánknak neveznünk. Őrizz hamis tudománytól, :/: Hogy mi ne tanuljunk mástól, És ne légyen több más senki, Hanem Krisztus, kiben kell bízni! Alleluja, Alleluja!

3. Ó, mi édes Vígasztalónk, Légy kegyes megoltalmazónk, :/: Hogy maradjunk útaidban, Ne csüggedjünk háborúnkban. Erőddel elménket készítsd, :/: Gyenge hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád siessünk hamarsággal! Alleluja, Alleluja.

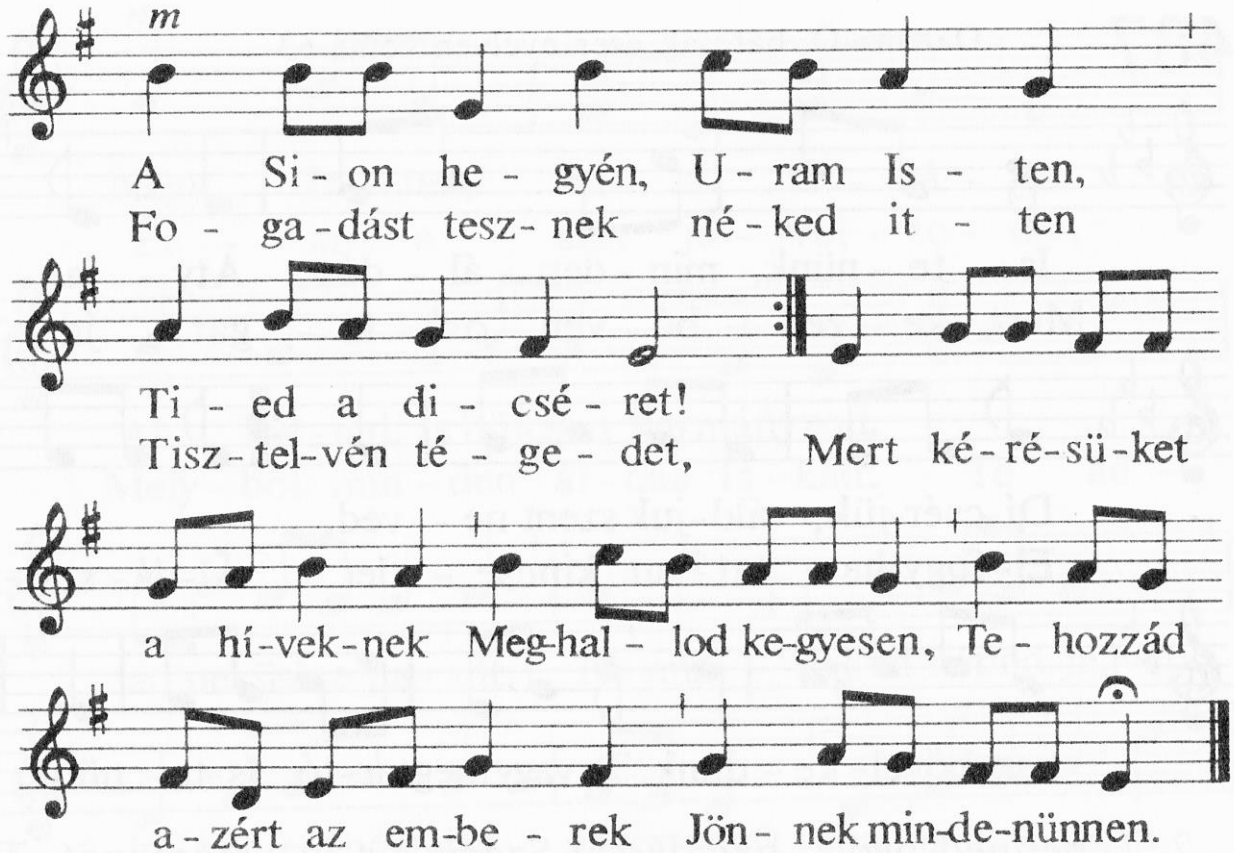

2. Javaival a te házadnak Megelégíttetünk, Szép dolgain szent templomodnak Gyönyörködik szívünk. Te csuda szent igazságodból Megfelelsz minekünk. Hallgass meg, Isten, velünk tégy jól, Ó, mi segedelmünk!

3. Te megvigasztalsz mindeneket Reggel a napfénnyel. Biztatsz te minden élő rendet Csillagokkal éjjel. Áldásiddal meglátogatod Az elszáradt földet, Hasznos esőkkel meglágyítod, Éltetvén mezőket.

4. A sík mezők mind ékeskednek Szép dús gabonákkal, Villognak mind a szántóföldek A sűrű búzákkal. Szép gyümölcsei a hegyeknek Mézédes szőlőkkel Örvendeznek és énekelnek Nagy gyönyörűséggel.

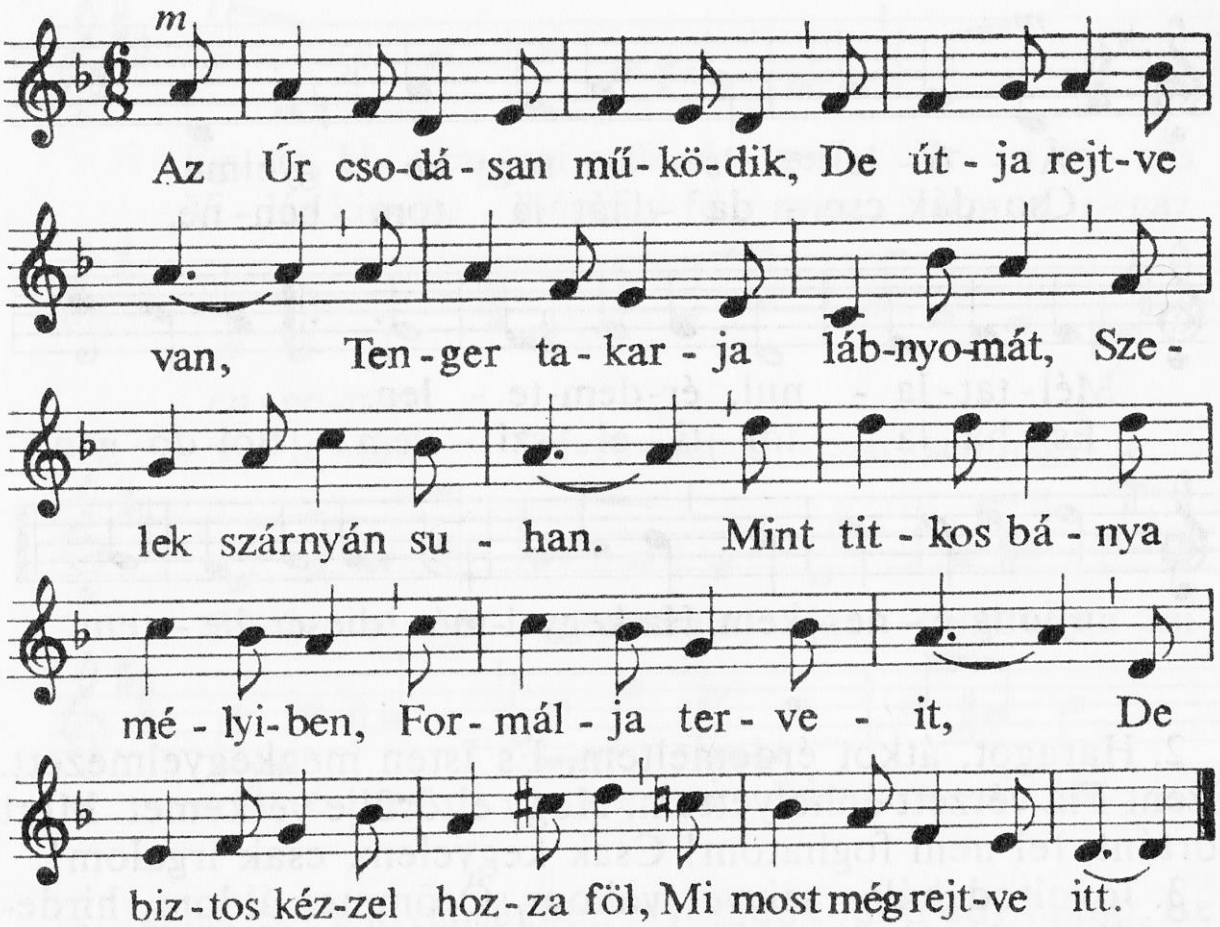

2. Bölcs terveit megérleli, Rügyet fakaszt az ág. Bimbója bár igénytelen, Pompás lesz a virág. Ki kétkedőn kutatja őt, Annak választ nem ád, De a hivő előtt az Úr Megfejti önmagát.

3. Ne félj tehát, kicsiny csapat, Ha rád felleg borul: Kegyelmet rejt, s belőle majd Áldás esője hull. Bízzál az Úrban, rólad ő Meg nem feledkezik, Sorsod sötétlő árnya közt Szent arca rejtezik.

m *Ősi ir dallam.*

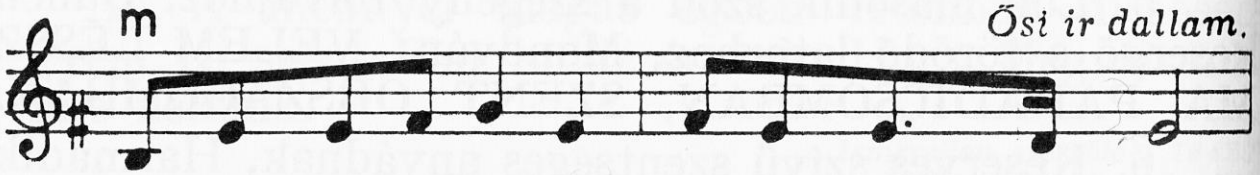

Lel-ki pró-bá-im-ban, Jé-zus, légy ve- lem,

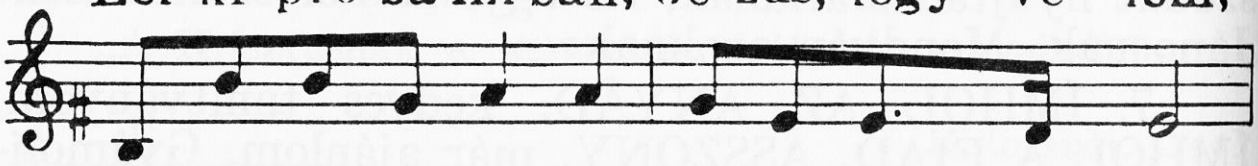

El ne tán-to-rod-jék tő-led é- le- tem.

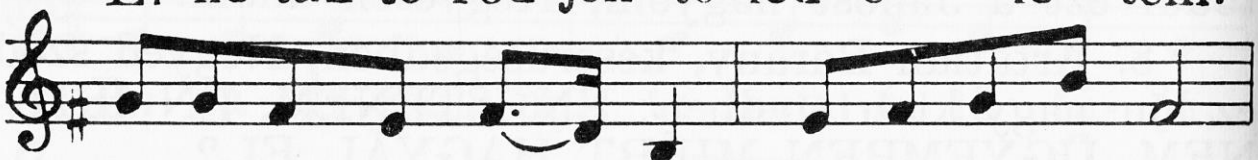

Fé-le-lem ha bánt, vagy nye-re-ség kí-sért,

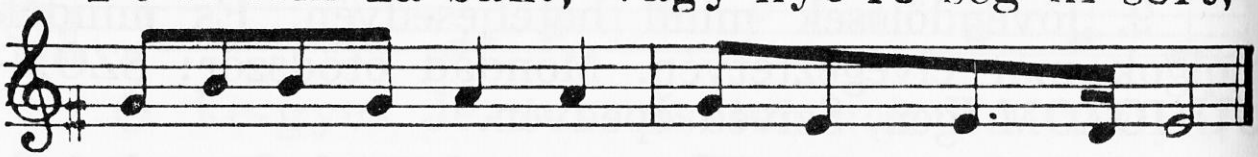

Tő-led el-sza-kad-nom ne hagyj sem- mi-ért.

2. Ha e világ bája engem hívogat, Nagy csalárdul kínál hitványságokat: Szemem elé állítsd szenvedésidet, Vérrel koronázott, szent keresztedet.

3. Tisztogass bár bajjal olykor engemet: Kegyelmeddel szenteld szenvedésemet; Bár e test erőtlen: te oltárodon Keserű pohárral, hittel áldozom.

4. Ha halálra válik testem egykoron: Ragyogjon fel lelked e hitvány poron; Ama végső harcon rád bízom magam: Örök hajlékodba fogadj be, Uram!

Montgomery Jakab, 1771—1854.

7

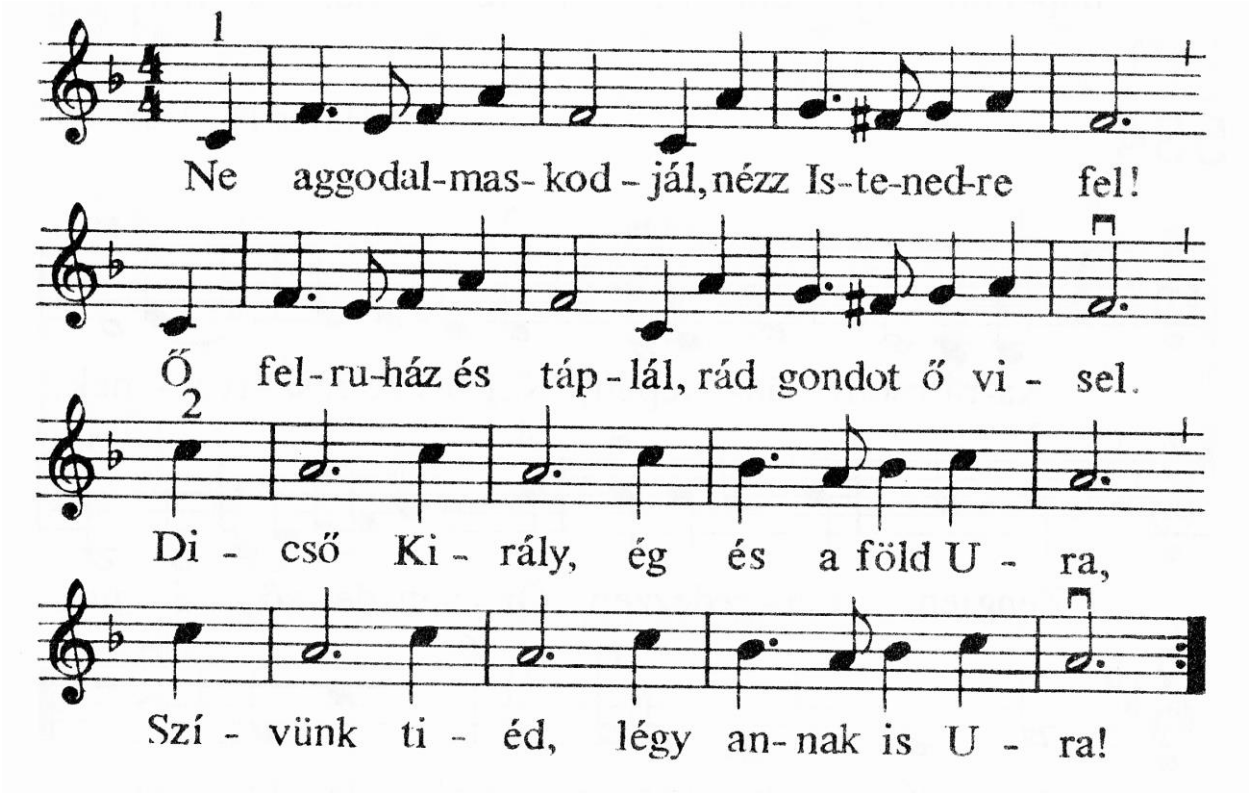
1
Ne aggodal-mas-kod-jál, nézz Is-te-ned-re fel!
Ő fel-ru-ház és táp-lál, rád gondot ő vi-sel.
2
Di-cső Ki-rály, ég és a föld U-ra,
Szí-vünk ti-éd, légy an-nak is U-ra!

8

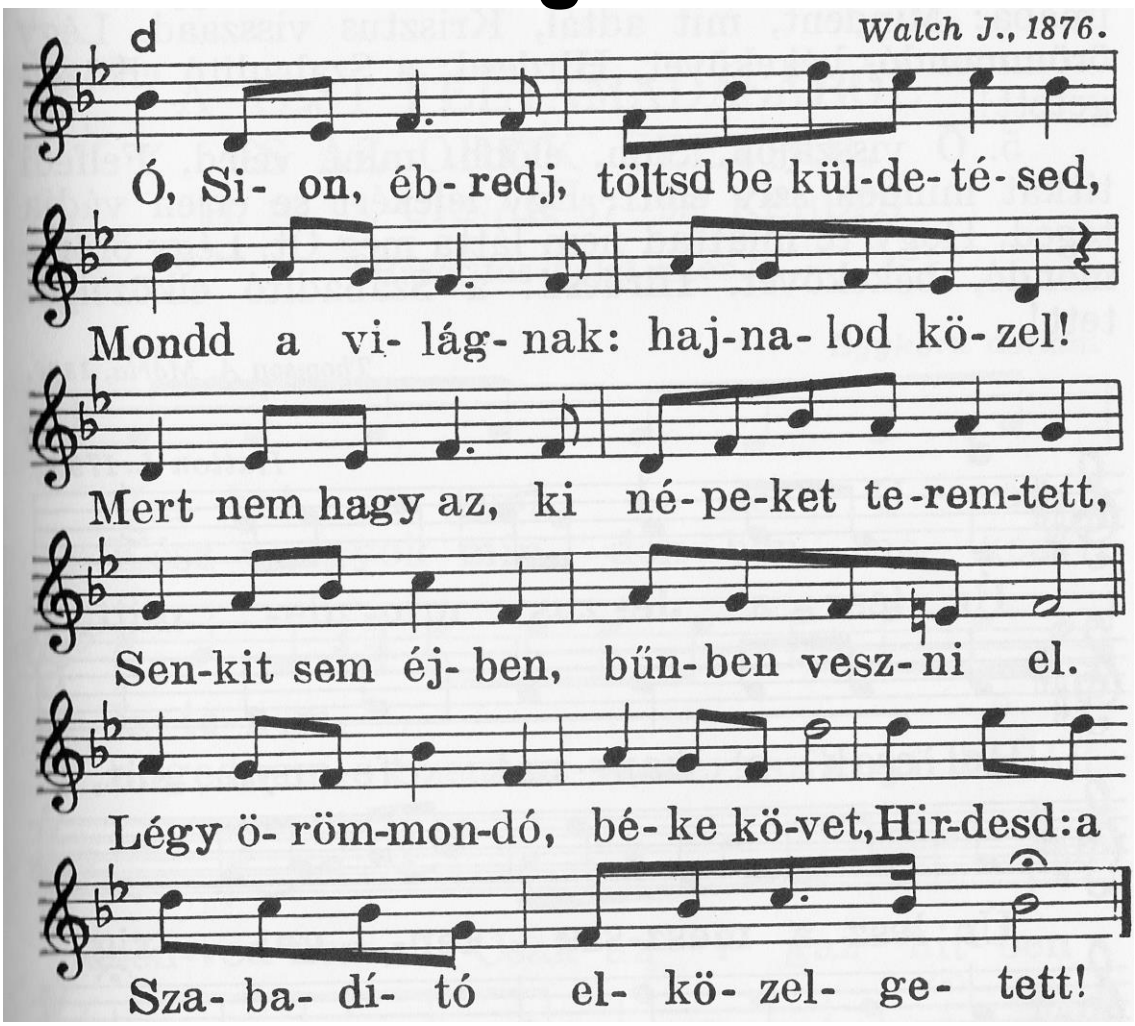
d
Walch J., 1876.
Ó, Si-on, éb-redj, töltsd be kül-de-té-sed,
Mondd a vi-lág-nak: haj-na-lod kö-zel!
Mert nem hagy az, ki né-pe-ket te-rem-tett,
Sen-kit sem éj-ben, bűn-ben vesz-ni el.
Légy ö-röm-mon-dó, bé-ke kö-vet, Hir-desd: a
Sza-ba-dí-tó el-kö-zel-ge-tett!

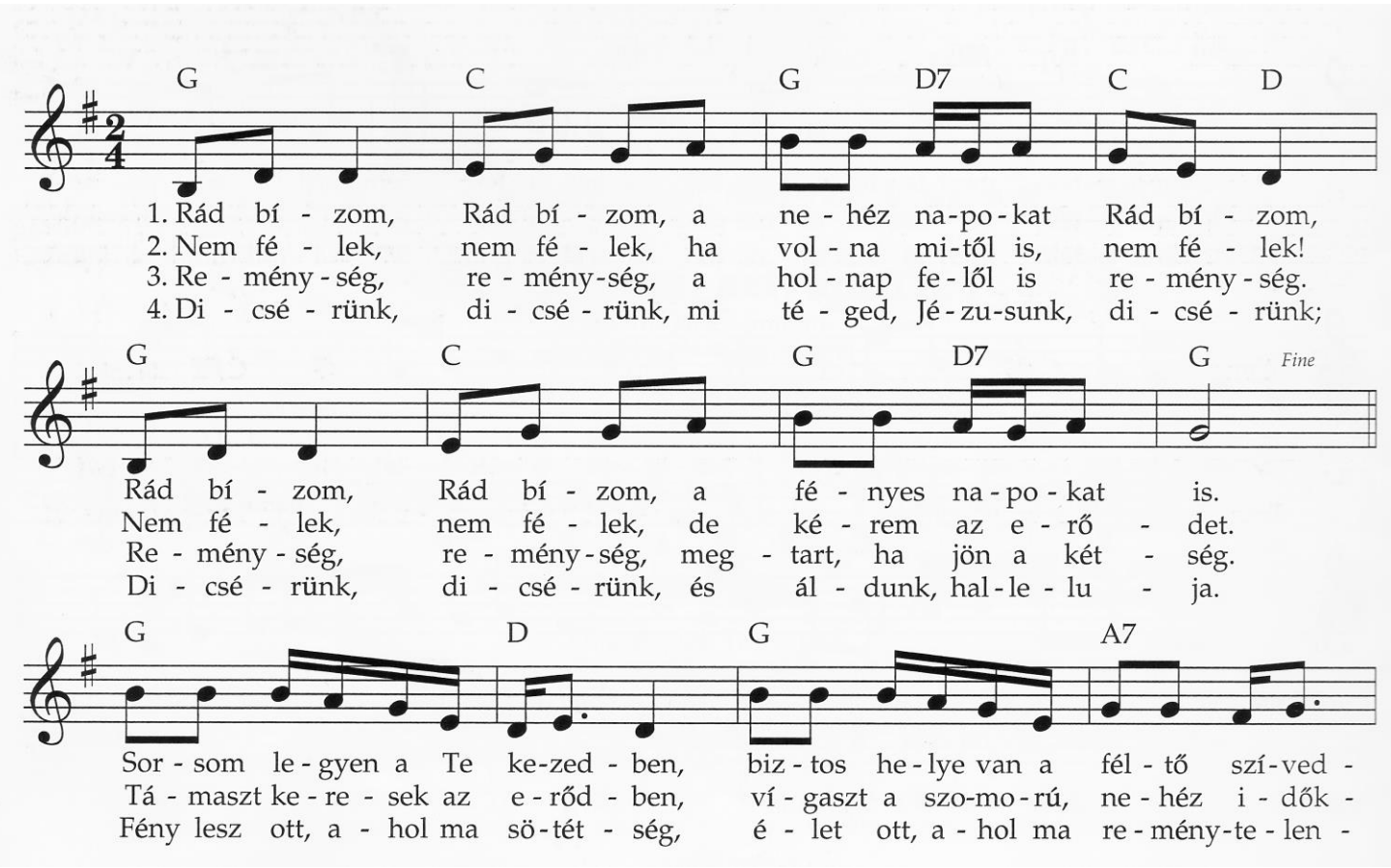
G C G D7 C D
1. Rád bí - zom, Rád bí - zom, a ne - héz na-po-kat Rád bí - zom,
2. Nem fé - lek, nem fé - lek, ha vol - na mi-től is, nem fé - lek!
3. Re - mény - ség, re - mény-ség, a hol - nap fe - lől is re - mény - ség.
4. Di - csé - rünk, di - csé - rünk, mi té - ged, Jé - zu-sunk, di - csé - rünk;
G C G D7 G
Fine
Rád bí - zom, Rád bí - zom, a fé - nyes na - po - kat is.
Nem fé - lek, nem fé - lek, de ké - rem az e - rő - det.
Re - mény - ség, re - mény - ség, meg - tart, ha jön a két - ség.
Di - csé - rünk, di - csé - rünk, és ál - dunk, hal - le - lu - ja.
G D G A7
Sor - som le - gyen a Te ke-zed - ben, biz - tos he - lye van a fél - tő szí - ved -
Tá - maszt ke - re - sek az e - rőd - ben, ví - gaszt a szo-mo-rú, ne - héz i - dők -
Fény lesz ott, a - hol ma sö - tét - ség, é - let ott, a - hol ma re - mény-te - len -

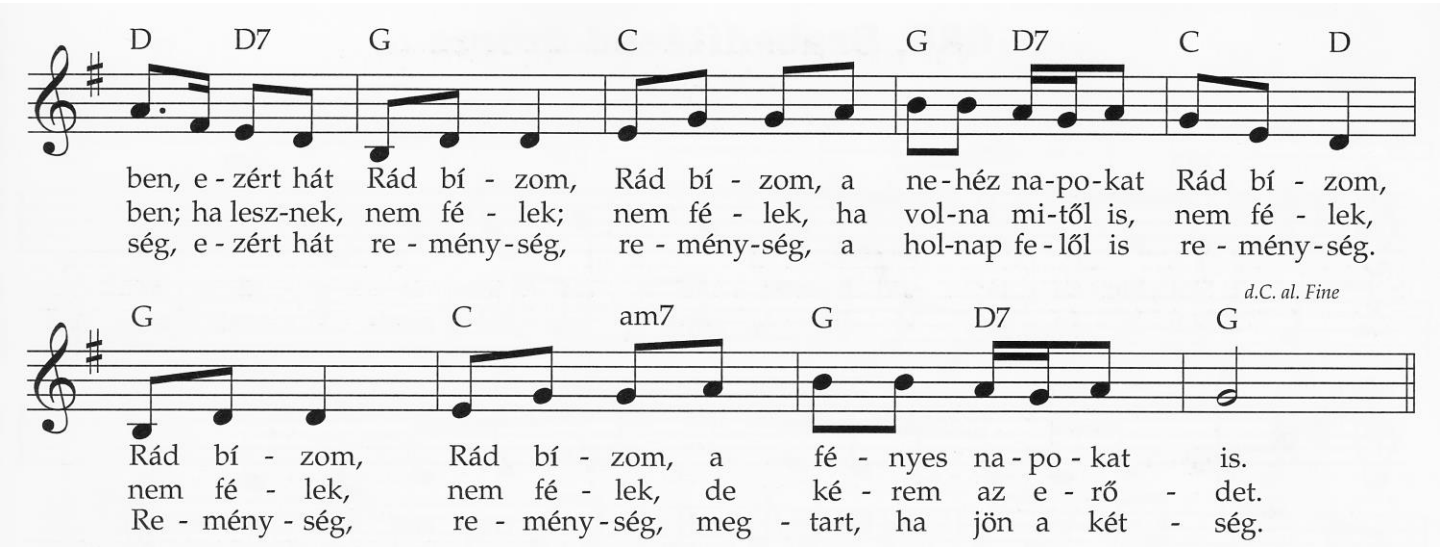
D D7 G C G D7 C D
ben, e - zért hát Rád bí - zom, Rád bí - zom, a ne - héz na-po-kat Rád bí - zom,
ben; ha lesz-nek, nem fé - lek; nem fé - lek, ha vol-na mi-től is, nem fé - lek,
ség, e - zért hát re - mény - ség, re - mény-ség, a hol-nap fe - lől is re - mény - ség.
d.C. al. Fine
G C am7 G D7 G
Rád bí - zom, Rád bí - zom, a fé - nyes na - po - kat is.
nem fé - lek, nem fé - lek, de ké - rem az e - rő - det.
Re - mény - ség, re - mény - ség, meg - tart, ha jön a két - ség.

10

em am H7 em

1. A mély-ből hoz-zád száll sza-vam, A
2. Ha aj - kam vé - tett el - le - ned, Krisz-tus ke - gyel - mezz! A
3. Ha ar - cod fé - nyét el - fe - dem, Te

em em H7 em em am

baj-ban lel - kem társ - ta - lan,
jó hírt zeng-jem csak ve-led, Krisz-tus ke - gyel - mezz! Se-gíts! Ne hagyj!
új - ból szó - líts, Is - te-nem,

G H7 em C H7 em

Nézd, rám tör a bűn már, Te adj e - rőt! Krisz-tus, ke - gyel - mezz!

11

1.
E H c#m g#m

1. E - rőt adsz min-den hely-zet - ben, Te vagy a kin - csem, é - le-tem,
2. El-vet - ted bű - nöm, szé - gye - nem, kö-szö - nöm, hogy új - já let-tem,

A E H E H7 E H

Te vagy a min-de - nem
Ke-res-lek, mert oly drá-ga vagy,
Fel-e - melsz, hogy-ha el - bu-kom,

c#m g#m A E H E 2. E

nincs mi-vel pó-tol - hat-ná lak,
Szent-lel-ked be-tölt, jól tu - dom.
Te vagy a min-de nem Refr. Jé -

1. 2.

H c#m g#m A E H E H E

zus, hű Bá - rány, ál - dom szent ne - ved. ved.

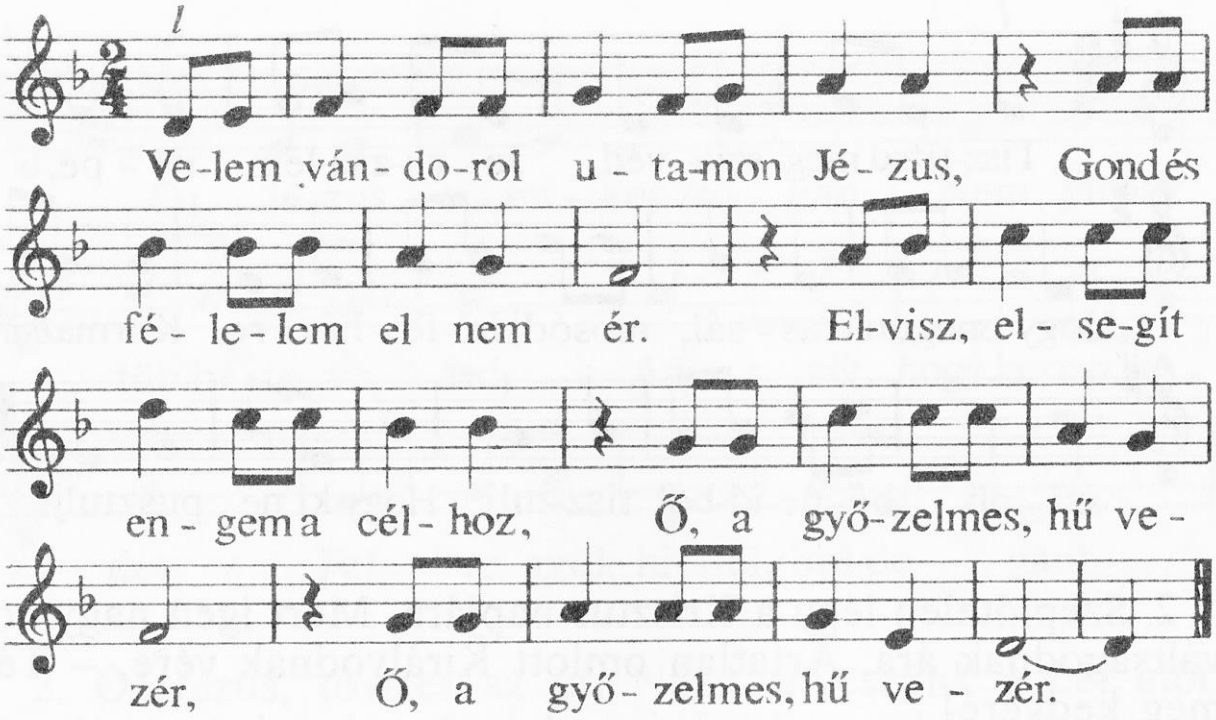

2. Velem vándorol utamon Jézus, Ott az oltalom hű szívén. Ha a szép napot fellegek rejtik, Ő az éltető, tiszta fény, Ő az éltető, tiszta fény.

3. Velem vándorol utamon Jézus, Bár az út néha oly sötét, Soha nincs okom félni a bajtól, Amíg irgalmas karja véd, Amíg irgalmas karja véd.

4. Velem vándorol utamon Jézus, Ez a vigaszom, baj ha jő. Bármi súlyosak rajtam a terhek, Segít hordani, ott van ő, Segít hordani, ott van ő.

5. Velem vándorol utamon Jézus. Túl a sír sötét éjjelén, Fenn a mennyei, angyali karban Nevét végtelen áldom én, Nevét végtelen áldom én.

d (Herrnhag, 1735,) Basel, 1745.

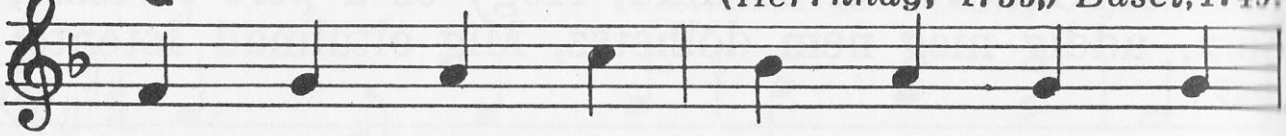

Is- ten szí- vén meg- pi- hen- ve
Hi- tünk kar- ja úgy ö- lel- je

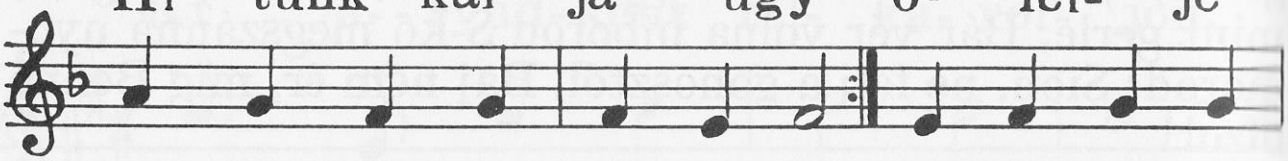

Forr-jon szí-vünk egy-be hát,
É- des Meg-vál- tón-kat át! Ő fe-jünk, mi

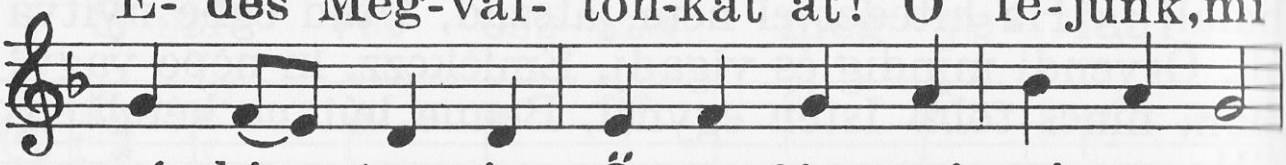

né- ki tag- ja, Ő a fény, mi szí- ne- i;

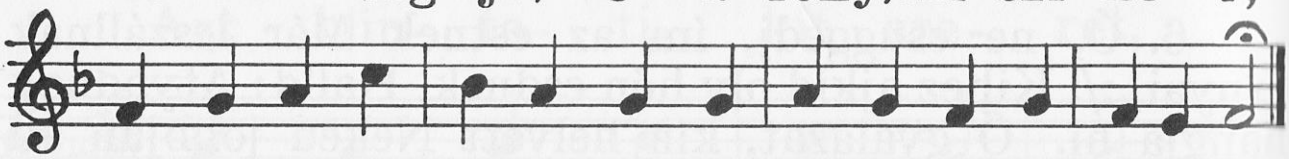

Mi cse-lé-dek, ő a gaz-da Ő mi-énk, ö-vé-i mi.

2. Szeretetben összeforrva, Egy közös test tagjai, :/: Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani. Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk; Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.

3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy te vagy, :/: Míg eggyé lesz benned végre Minden szív az ég alatt; Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak fényünk és napunk, S a világ meglátja végre, Hogy tanítványid vagyunk.

Zinzendorf M. L., 1700—1760.

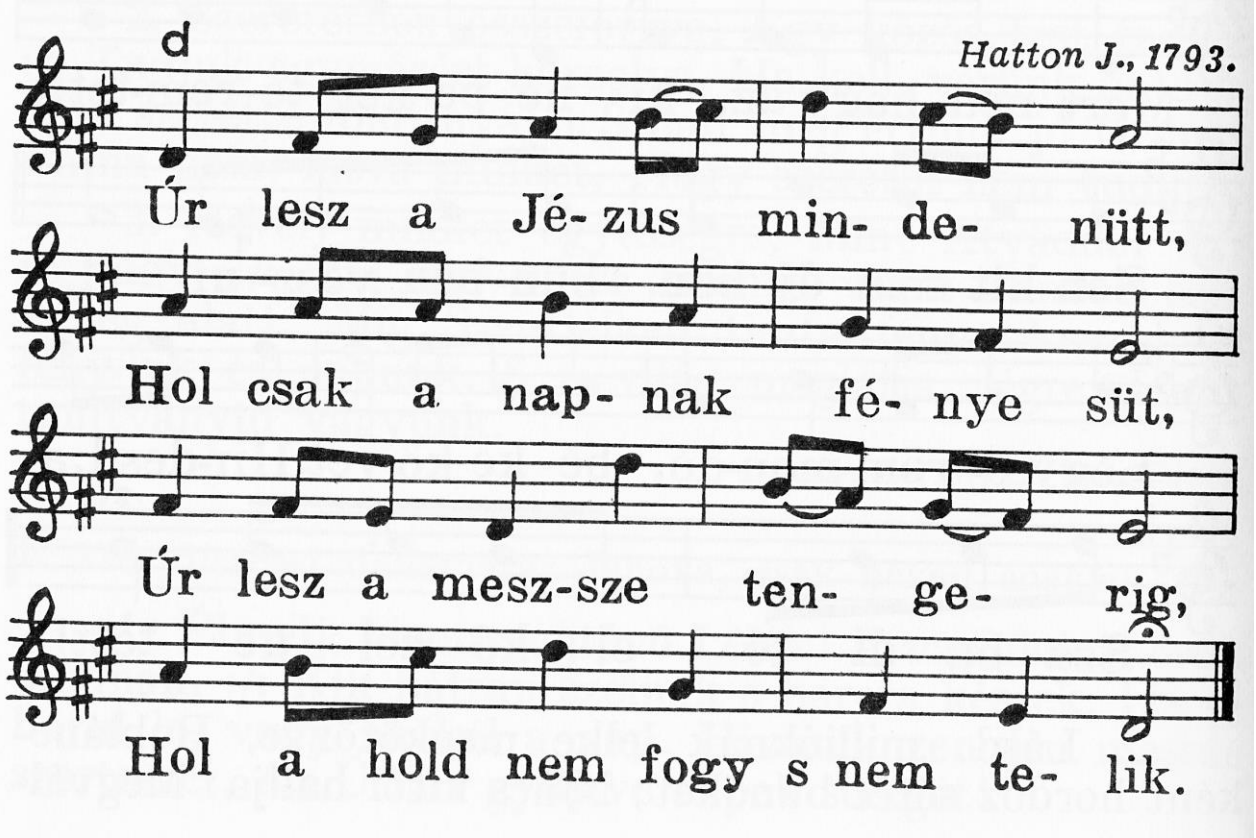

2. Őneki mondjunk bő imát, Díszítsük azzal homlokát, Jó illat légyen szent neve, Minden napon dícsérete.

3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek, Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!

4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás, Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.

5. Minden teremtés dícsérje, A Király Krisztust tisztelje; Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.

Watts Izsák, 1713.